„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Af Indiens 315 Millioner er ifl. sidste Folketælling 4 Millioner Kristne. Men de Kristnes Tal forøges forholdsvis hurtigere end noget andet Religionssamfunds i Indien. I de senere Aar har Tusinder af „Søgende" ifl. „Luth." maattet bortvises af Missionærerne, fordi man mangler skikkede Lærere til at undervise dem.

I Europa siges der at være 700,000 Tatere; de er ikke alle omvankende Stammer. Grumme lidt Missionsarbejde er gjort iblandt dem. I Bulgarien har tyve Familier dannet en evangelisk Menighed, og da de forleden indviede en ny Kirke, lagdes der atter flere til Menigheden. Den lille Menighed har udrettet store Ting. Hele Nabolaget er forandret.

Blandt kirkelige Nyheder i „Folkebladet" finder vi, at Den norske Synodes Kirkeraad forleden har valgt Past. T. O. Tolo til Lærer ved Luther Seminar i Prof. Stubs Sted det kommende Skoleaar. Prof. Stub er nemlig paa Grund af svækket Helbred som Følge af en alvorlig Sygdom, han har gennemgaaet, ude af Stand til at varetage baade Professorposten og Formandsembedet. — Kirkeraadet besluttede ogsaa at oprette en egen Bymission i Minneapolis med Past. Otto Juul som Missionær. Synoden havde allerede forud Bymission i St. Paul.

Af Santalmissionens 48. Aarsberetning (for Missionsaaret 30. Sept. 1914 til 30. Sept. 1915) meddeles følgende statistiske Tal: Missionærer (gifte og ugifte Kvinder medregnet) 24. Indfødte Arbejdere (Mænd og Kvinder) 342. Gennemsnitsantallet af Elever i Drengeskolen paa Kaerateani Station 200. Ved Pigeskolen paa Maharo Station var Gennemsnitstallet af Piger omkring 120. Der blev døbt 620 Hedninger og 252 Børn af kristne Forældre, tilsammen 872. Der døde 377. Naar dette Tal regnes fra, var Tilvæksten altsaa 495. Det hele Antal Kristne ved Missionsaarets Slutning var 18,984. Indtægterne i Form af Missionsgaver beløb sig til lidt over 135,000 Rupees eller omkring 164,000 Kr.

Kristeligt Ungdomsarbejde i Norge. Norges kristelige Ungdomsforbund har nylig udgivet sin Beretning 1914—1916. Ifølge denne omfatter Forbundet nu 641 Foreninger med 43,903 Medlemmer, hvoraf 18,962 mandlige og 25,041 kvindelige. De sidste 3 Aar har bragt Forbundet en Tilvækst af 35 Foreninger med tilsammen 3,441 Medlemmer. Der er ansat 31 lønnede Arbejdere, og inden for Foreningerne er der i sidste Foreningsaar afholdt 13,685 Møder. Indtægten det sidste Forretningsaar udgør 191,795.07 Kr. og Udgiften 168,458.17 Kr. Forbundet har 22 Soldaterhjem til en samlet Værdi af 515,800 Kr. Dets Blad „Den unges Ven" er nu i sit 37. Aargang og er Landets ældste og største Ungdomsblad. Forbundets Formaal udtrykkes bl. a. saaledes: 1) Det vil hjælpe Ungdommen til personligt Kristenliv og derigennem til et frigjort og glad Ungdomsliv. 2) Det vil vække og nære Ungdommens Sans for alt nyttigt, godt og skønt samt anspore den til Kamp mod alt, som kan fordærve Menneskelivet.

Den første Jøde som Højesteretsdommer. Louis D. Brandeis, som Præsident Wilson forleden udnævnte til Højesteretsdommer, er den første Jøde her i Landet, som har opnaaet en saadan Ære. Og da man i Jødekvarterer hørte derom, jublede man. Der gaves i „New York Tribune" en Skitse, som paa rørende Maade skildrede en Scene, der fandt Sted i Jødekvarteret i New York, da Jøderne paa Vejen til Synagogen fik det første Telegram om Udnævnelsen at se. „Wunderbar!" raabte en Olding, „en Jøde! en Jøde!"

Mrs. Louis L. Jensen, 382 Herchel Ave., St. Paul, Minn., Sekretær i Dansk Søstersamfunds Konventions-Komite, beder os bekendtgøre, at Dansk Søstersamfund holder Konvention der i Byen d. 25. September og følgende Dage. Landsmænd og Landsmandinder indbydes hjerteligst til at aflægge St. Paul Besøg i de Dage. Den stedlige Søsterloge vil have en Modtagelseskomite til at modtage Gæster paa Jernbanestationen. Komiteen vil have Liste over Hoteller med Priser fra 75 Cts. til 2 a 3 Dollars om Dagen, saa enhver kan vælge, hvad Pris man vil betale for Opholdet.

Past. James Petersen, Harlan, skriver til os under 28. Aug.: „I Gaar havde vi en dejlig Højtidsdag i Harlan. Ved Formiddagsgudstjenesten blev 15 optaget i Menigheden (flere havde begæret Optagelse, men kunde ikke komme denne Gang). Ved Aftengudstjenesten talte H. Inadomi. Han talte rigtig godt, og der var lige saa stor Forsamling som om Formiddagen.

Vor Menighed har haftet megen Velsignelse af Aarsmødet. Financielt bliver der et lille Underskud; men det havde vi gjort Regning paa, saa det er ingen Skuffelse. Menigheden og Byen var meget glade ved Aarsmødet helt igennem. Der vil maaske senere komme Regnskab i Danskeren over Indtægt og Udgift ved Aarsmødets Afholdelse."

„Ungdommens Ven" skriver om de to Præsident-Kandidater — efter at det først har skrevet om Wilsons Svaghed og Styrke og givet en Skitse af Charles E. Hughes: „Det amerikanske Folk har Grund til at være tilfreds med Kandidaterne for de to ledende Partier. De er uden Tvivl de stærkeste Mænd, hvad Retskaffenhed og Dygtighed angaar, som Partierne har. Naar man tænker paa Hughes, tænker man ikke paa denne eller hin bestemte Sag, som han vil fremme, men man tænker paa Mandens Karakter. — De to Kandidater har meget tilfælles. De er begge Præstesønner. Begge fik en streng og „kristelig" Opdragelse. Er begge Kirkemænd — Wilson Presbyterianer, Hughes Baptist. Keltisk Blod flyder i begges Aarer. Wilson er skotsk-irsk, Hughes velsk. Begge lagde ualmindelig Begavelse for Dagen allerede i Barneaarene. Begge vandt national Berømmelse som Guvernører ved at trodse „Bosserne" og appelere direkte til Vælgerne.

Den truende Jernbane Strike.

Naar dette skrives, er det ikke endnu afgjort, om den store Jernbanestrike, der længe har staaet truende for Døren, skal blive til Virkelighed eller ikke. Der er dog nærmest Udsigt til, at Strike-Ordren ved Kongressen Mellemkomst skal blive tilbagekaldt.

De fire Jernbane-Broderskaber—Konduktørernes, Ingeniørernes, Fyrbødernes og Bremsernes — har i Sommer med over 90 Procent stemt for at bemyndige deres Repræsentanter til at erklære Strike, hvis visse Fordringer, som de stillede, ikke indvilgedes.

Deres Fordringer gik i Korthed ud paa en 8 Timers Arbejdsdag og saa halvanden Tids Betaling for Overtid. Vi forstaar det saaledes, at Jernbanebetjente naturligvis ikke kan standse Arbejdet, før det Tog, de er med, kommer til sit Bestemmelsessted — Endestation eller Division-Station, og da regnes 8 Timer af den Tid, de er ude, for en Dag, og den øvrige Tid, de er ude, betales med een og en halv Gange saa meget som de første 8 Timer.

Regeringen i Washington indsaa, hvilken Kalamitet det vilde blive for Landet, om der virkelig blev Strike paa alle Landets Jernbaner, og Præsident Wilson har gjort sig prisværdig Flid for at afværge Ulykken. Snart saa det ud, som det skulde lykkes ham at forlige de stridende, men tilsidst glippede det, saa der blev udstedt Ordre til at „strike" den 4. September.

Jernbanelederne vilde ikke uden videre gaa ind paa Fordringen om 8 Timers Dag, de stillede i det mindste den Betingelse, at Virkningen og Følgerne af et saadant Skridt skulde undersøges af en upartisk Kommission, og derefter skulde Sagen endelig afgøres ved Voldgift.

Det sagde Foreningernes Ledere absolut Nej til; de satte sig bestemt imod Voldgift.

Saa overgav Præsidenten, som et sidste Forsøg, Sagen til Kongressen, og da dette skrives, har Repræsentanthuset allerede med 239 mod 56 Stemmer vedtaget en Lov, der bestemmer 8 Timer som en Arbejdsdag, og dersom denne Lov ogsaa vedtages i Senatet, hvad der er al Udsigt til, den vil blive, saa vil Strike-Ordren blive tilbagekaldt. Saa er Ulykken foreløbig afværget.

Men — „what next?"

Kongressen kan ikke standse ved at erklære 8 Timer for en Arbejdsdag; den maa fatte andre Bestemmelser til endelig Afgørelse af Sagen.

— Lad os prøve paa at sætte os ind i det virkelige Forhold.

Jernbanerne og deres Tjeneste kan vi slet ikke undvære. De er et nødvendigt Befordringsmiddel for dette store Land. Det kunde ikke engang bebos uden Jernbanernes Tjeneste.

Derfor har ogsaa de, der har sat deres Kapital i Jernbanerne Ret til at fordre baaade Renter af den indsatte Kapital og Dækkelse af Udlægget ved Banernes Drift og Vedligeholdelse. Det er Kapitalisternes, Ejernes Ret.

Men uden Arbejdere kunde Jernbanerne ikke opereres eller drives. Det gælder baade Konduktører, Ingeniører, Forbødere, Bremsere ja alle dem, der arbejder baade paa Stationerne og Sektionerne. Uden disse Arbejderes Tjeneste var den indsatte Kapital værdiløs. Arbejderne har ligesaa god Ret til at fordre rimelig Betaling for deres Tjeneste, som Ejerne har til at fordre Vederlag for deres Indsats.

Og en tredie Faktor er ligesaa vigtig — Offentligheden, Publikum. Jernbanerne kan lige saa lidt undvære Publikums Tjeneste, som Publikum kan undvære Jernbanernes. De, der benytter Jernbanerne, har lige saa god Ret til at fordre Rimelighed, som Ejerne og Arbejderne har det.

Bare et Blik pa disse tre i Jernbanetrafikken interesserede Faktorer viser, at denne Trafik maa være underlagt Regeringstilsyn.

Alle de tre Faktorer er interesserede i den truende Strike, og hver for sig er tilbøjelig til at se paa sin egen Side af Sagen, sin egen Fordel, og ikke paa de andres.

Det er Arbejderne, der stiller Fordringer til Ejerne, og disse siger, at hvis de skal imødekomme hines Fordringer, saa vil det medføre saa og saa stor en Merudgift, saa de ikke kan holde Balance, og saa kommer det tredie Parti i Betragtning, idet der da bliver Tale om Forhøjelse af Fragt- og Passagertakster.

Men tænk saa en Strike af 400,000 Arbejdere og Standsning af Jernbanerne Landet over for at sætte Arbejdernes Fordringer igennem!

Vi skal ikke udgive os for kyndige paa dette Omraade og afgøre, enten Arbejdernes Fordringer er rimelige, eller de ikke er det, men her kommer alle de tre Partiers Rettigheder i Betragtning, og er en Storstrike saa Midlet til Sagens retfærdige Afgørelse? Vi mener det ikke.

Hvad vilde Følgerne af en saadan Strike blive for Strikerne selv? Om de end vandt Krigen, saa vilde den paaføre mangen en Familie stor Elendighed, og „Lockout" vilde rimeligvis for manges Vedkommende blive Følgen.

Og saa for andre Arbejdere? Det er uberegneligt, hvor mange andre Arbejdere i Landet en saadan Strike vilde kaste ud af Beskæftigelse og fratage Levebrødet.

Først kan der tænkes paa alle andre Jernbanearbejdere, saadanne, som arbejder paa „Sections", i Stationerne, i „yards" og „Round-Houses". Men hvis Jernbanetrafikken standsede, kom jo de fleste Industrier i Landet nødvendigvis ogsaa snart til at standses.

Følgerne af en saadan Strike er uberegnelige. Den vilde gøre Millioner af Arbejdere arbejdsløse og lige saa mange Familier eksistensløse, ikke at tale om Forretningsstandsning i Byerne, hvad der endog kunde faa Hungersnød til Følge.

Saadan en Smule Udsigt over, hvilke Følger en omfattende Jernbanestrike kunde faa for alle deres Vedkommende, som vi har peget paa, viser, at vi har med et Problem at gøre, som kun Landets Lovgivningsmagt kan løse; thi hoer af de tre interesserede Parter har lige Krav paa Retfærdighed.

Saa længe Arbejdsgiver og Arbejder, den tjenstgivende og den tjenestemodtagende selv kan ordne deres Forhold og Mellemværender, saa godt og vel. Men det kan ikke tillades, at den ene Part tyrannisierer den anden; før maa Regeringen, der repræsenterer alle Parter i Sagen, skride ind.

Det vil med andre Ord sige, at vi maa komme til tvungen Voldgift i Tilfælde, hvor de stridende Parter ikke paa lempeligere Maade kan komme overens.

— — —

Før Bladet udgaar, har begge Kongressens Huse vedtaget den saakaldte „Adamsons Bill," og Præsidenten har underskrevet den, saa den er Lov.

I Huset vedtoges den med 239 mod 56 Stemmer og i Senatet med 43 mod 28.

Denne Lov bestemmer:

1. At fra 1. Januar 1917 skal 8 Timers Kontrakt Arbejde eller Tjeneste betragtes som en Dags Arbejde.

2. Præsidenten skal udnævne en Komission af tre, som skal i ikke mindre end 6 Maaneder iagttage, hvorledes Indførelsen af 8 Timers Dagen som Standard virker paa Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejdere, og inden 30 Dage derefter skal denne Kommission rapportere det Resultat, den er kommen til, til Præsidenten.

3. Og indtil denne Rapport afgives, skal vedkommende Arbejderes Løn ikke nedsættes under, hvad de nu faar, regnet efter 8 Timer som en Dag og forholdsvis samme Betaling for Overtid.

Som man vil observere, er denne Lov en første Indskriden fra Regeringens Side i Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder, og det næste konsekvente Skridt vil blive tvungen Voldgift, som maaske kan blive nødvendig allerede naar nævnte Kommission har fremlagt sin Rapport.

— — —

Det vil være af Interesse i denne Forbindelse at se, hvad Løn de fire nævnte Jernbanearbejdere for Tiden faar.

Den gennemsnitlige Aarsløn, som de nævnte fire Klasser paa Jernbanerne fra Chicago og vestpaa faar, var ifølge Jernbanernes Lønningslister for 1915:

Ingeniører paa Passagertog $2,038; paa Fragttog $1,737. Konduktører paa Passagerertog $1,772; paa Fragttog $1,624. Fyrbødere paa Passagerertog $1,218; paa Fragttog $973. Bremsere paa Passagertog $921; paa Fragttog $1,000.

Missionen i Australien.

I „Dsk." af 9. Aug. læses et Brev af Mr. C. H. Petersen fra New Zealand. Deraf tager Past. J. M. Hansen Anledning til at opfriske — i det væsentlige — hvad han og andre før har skrevet om Missionen i den Verdensdel. Pastor Hansen gør igen meget stærkt gældende, at Samfundet har ikke stillet sig forstaaende og beredvillig over for den Mission og at dets Kærlighed til den har nærmest været ved „Frysepunktet". At denne Mission, som det synes, ligger Past. H. særlig paa Hjerte, tør der vist ikke indvendes imod, thi maaske Herren har særlig lagt den Mission hen til Past. Hansens Hjerte. Men dermed er det da ikke — for mig i hvert Fald — givet, at Herren ogsaa har særlig lagt den Mission hen til Samfundets Hjerte.

Der er adskilligt i Past. H.s Artikkel, jeg ikke kan faa til at harmonere, naar han gaar i Rette med Samfundet og dets Forpligtelser overfor Missionen derovre. Saaledes, naar han skriver: „Lad ingen bebrejde Past. Bach! Hans Maal har i Aar og Dag været den ydre Mission." I denne Sammenhæng hedder det videre: „Det kan være, fik vi Besøg af den gamle Natan, da vilde han tage til sin Billedtale og lade os høre et alvorligt Ord igen, om ikke at tage den fattiges eneste Faar, uden at bringe Erstatning." Tror Past. Bach, at det er Herren, der kalder ham til Japan, og det gør han vel sikkert nok, da „hans Maal har Aar og Dag været Ydremissionen." (Og det kan vi nok være enige i at bede Herren om, at Past. Bach maa fastholde, at Kaldet til Japan er fra Herren, thi deri er der en mægtig Bærekraft). Men i saa Tilfælde har Past. H.s Anvendelse af Prof. Natan ingen Ret i denne Forbindelse, den er da her uden Parallel og Logik.

Det bestemmende for Aarsmødets Stilling til Missionen i Australien har muligvis været dette, at man fandt, der laa Arbejde nærmere, som havde første Krav paa Samfundets timelige og aandelige Ydeevne. Men nok herom, jeg skal ikke forsvare eller frikende, skal ikke paatage mig i dette Tilfælde at være Samfundets Dommer. Men det, jeg synes bør anholdes og betænkes lidt, er Pastor Hansens stærke Henstilling eller Opfordring — eller hvad skal man kalde det — til Oprettelse af en Hjælpekasse. Kan være, at det er i sin Orden, at der oprettes en Kasse for Missionen derovre, uagtet man skulde synes, at en bedre Ordning vilde være, at Samfundet først optog Missionen, og saa kom Dannelsen af Hjælpekassen ind i anden Række.

Men naar Past. H. ogsaa vil have en privat Hjælpekasse for Past. Ligaard og Hustru, saa synes jeg, det bliver lovlig meget af privat Samfundsarbejde. Efter Past. H.s Overbevisning bør Missionen i Brisbane og Omegn støttes nu. „Beredvillig Hjælp" bør træde i Kraft nu." Men ikke det alene, Past. Hansen skriver: „Jeg er sikker paa, at det forholder sig med Præstefamilien der, Past. Ligaard og Hustru, som Mr. Petersen skriver. Kan vi forsvare at lade dem arbejde under saa trange Kaar og timelig Tryk?" Og derfor vil Past. Hansen „spørge Formanden og hele Kirkeraadet, om der ikke kan gøres en Udvej for nogen Hjælp til Missionen i Brisbane enten fra Samfundets Missionskasse eller ved en Henvendelse til Kredsene eller maaske ved et Opraab til Offentligheden om at støtte." Nu maa ingen tro, at jeg i mindste Maade er imod, at Past. Ligaard og Hustru bliver hjulpet, dersom de er „haardt oppe", saa stygt et Menneske er jeg da ikke, men jeg er bestemt imod det System, at der agiteres, oparbejdes en Stemning for at danne en saadan privat Samfunds-Hjælpekasse for en Præst, at Formanden eller Kirkeraadet kommer til Aarsmødet med den Meddelelse, at man har dannet en ny Kasse, hvori der nu er saa megen Gæld. Lad være, at man som fromme Faar uden Knur tager mod en saadan Meddelelse, idet man tænker: Ja, send kun Regningen til Samfundets Kasserer, han har maaske i Forvejen nogle Skyldsbreve, der er noget beslægtet med denne. Og vi er jo saa forøvrigt netop i Færd med at indsamle til Gældsbetaling, saa gør det jo i Grunden ikke saa meget med lidt mer eller mindre.

Jeg vil ogsaa gerne „spørge Formanden og hele Kirkeraadet" og for øvrigt ethvert Menneske med Evne til at tænke i disse Sager, om jeg f. Eks. ikke med lige saa god Ret kan bede om, at der dannes en Hjælpekasse for en eller anden Præst, som „jeg er sikker paa arbejder under trange Kaar og timelig Tryk"? Det kunde blive en rar Redelighed, dersom det lykkedes ret mange at faa oprettet saadanne private Hjælpekasser. Vil nogen indvende, at her er Tale om noget ualmindeligt, et særligt Tilfælde, bygget paa, at en Mand er „sikker" paa, at nævnte Præstefolk er under „timelig Tryk". Men sæt nu, at en anden er „sikker" paa, at de lider ingen Nød, synes jeg Spørgsmaalet maa blive, paa hvilken Basis man bygger sin Sikkerhed. Sæt at nogen var „sikker" paa, at førend nævnte Præstefolk kom til at lide timelig Nød, vilde de faa Hjælp, saa Hjælp maaske længe før Past. H. eller Samfundet vidste derom. Kun Past. Ligaard og Hustru kunde afkræfte en saadan Sikkerhed.

Da Ligaard — den Gang ikke Pastor — blev optaget i den teol. Afdeling ved Samfundets Skole var det med den Forstaaelse, saavidt jeg husker — at Samfundet paatog sig ingen Forpligtelser med Hensyn til hans Udsendelse eller fremtidige Arbejde i Australien. Derfor kunde jeg heller ikke forstaa, da Past. H. i sin Tid skrev om „Udsendelsesmøde" eller Fest i Hampton, Nebr. Det laa da nær at spørge: „hvem udsender"? Det kunde da ikke være Samfundet.

Jeg har ventet paa, at andre skulde have skrevet i den Sag, men nu har jeg faa herved faa nogenlunde faaet lettet mit Hjerte og min Samvittighed.

Og saa vil jeg i al Broderlighed bede Past. Hansen om ikke at være alt for hurtig til at paavise min Misforstaaelse og Dumhed og maaske meget andet. Jeg skal gerne være med til at yde Hjælp til Past. Ligaard, dersom det behøves. Men det forekommer mig, at jeg helst først vilde høre fra Past. Ligaard eller de Folk, han arbejder iblandt.

W. C. Nielsen.

Den 13. Søndag.

Saa kommer vi atter for at bede eder, Venner, om ogsaa i Aar at mindes Eben-Ezers Gerning blandt de syge og gamle. Naar I paa 13. Søndag efter Trinitatis atter samles om det gamle Evangelieord om ham, der forbarmede sig over en hjælpeløs. Det er Evangelieordet, der slutter med Opfordringen til at gaa hen og gøre ligesaa. Gennem en Række Aar har det nu i mange Menigheder været Skik paa 13de Søndag efter Trinitatis at optage et Offer til Eben-Ezers Gerning.

Aa, Venner, glem os ikke heller i Aar; thi vi trænger til eders Hjælp for at kunne bære Gerningen frem og for at kunne række længere ud — som vi gerne vilde og burde. Her er nu over 40 syge, og der er 26 gamle — et Par flere ventes i den nærmeste Fremtid, men det tager meget fra Dag til Dag.

(Skulde det af en eller anden Grund ikke være belejligt at optage et Offer paa 13. Søndag efter Trinitatis, vil der paa saadanne Steder maaske senere kunne blive en Lejlighed.)

Paa Brødres, Søstre og egne Vegne. Eders i Tjenesten heng.

J. Madsen.

Under 3. Aug. skriver Past. J. Pedersens Enke til os:

„Undertegnede vil herved meddele, at min Mand Jens Pedersen, forhenværende Præst i „Den forenede danske Kirke" i Amerika er død."

Hun beder saa om at faa det optaget i Dsk. sammen med følgende fra den afdøde Broders egen Haand:

Et Ønske.

Bedes optaget i Danskeren.

Med disse Linier, som efter min Død vil blive sendt til Amerika sammen med en Anmeldelse om min Bortgang, vil jeg herved udtrykke, at jeg ikke ønsker, at der offentlig skal skrives noget som helst „Omrids" af min Virksomhed i Amerika. Jeg har ofte følt lidt ubyggeligt ved at læse et og andet „Omrids" af andres Liv og Gerning, Dyder og Lyder, fordi det har været saa lidt svarende til Sandheden. Og desforuden er der jo heller ikke noget, der taler for, at man som et ringe og ubetydeligt Menneske skal offentlig omtales efter sin Død. Og jeg har derfor taget den Beslutning, at jeg vil være fri for den Slags offentlige saakaldte Æresbevisning.

J. Pedersen, fhv. Præst i Amerika, nu Roskilde, Danmark.

QUADRICENTENNIAL NOTES.

The office of the Joint Committee makes these requests.

1. Send news items pertaining to any Reformations or special celebration matters to Celebration Headquarters. It will be sent to all the Lutheran and many other papers in the country through our weekly news service.

2. Send us official documents, such as minutes of Synods Meetings, resolutions, etc.

3. Local committees should send copies of their celebration plans, especially the lists of speakers and their subjects. We have inquires from many communities adjacent the larger centers and must be informed to render the best possible service.

Arrangements have been made with high grade Philadelphia photographer to produce an illustrated lecture of Luther and the Reformation. Dr. C. M. Jacobs, professor at Mt. Airy Seminary, is writing the lecture which will accompany each set of slides, and will also select the subjects for illustration—sixty in number.

It is hoped that many congregations, and individuals will purchase a set of either plain or colored slides. They may be procured from Headquarters or the publication houses at reasonable prices. Some of the latter will be prepared to rent the lecture to congregations and committees at a nominal figures. We wish to make the initial orders for this lecture as large as possible and therefore urge prompt correspondence.

There is also in preparation a poster-stamp design, Luther nailing the Theses—in brown and gold. The stamp is slightly larger than a postage stamp and is attractive.

The Philadelphia Committee has approved the sketch for the Henry Molchior Muhlonborg monument and awared the contract. The statue is eight and one half feet high upon a pedestal seven and one half feet high. Muhlonborg is robed in ministerial gown and preaching to men, women, and children—immigrants—shown in relief on either side. Pastor F. O. Evers is chairman of the sub-committee having this feature of the 1917 program in charge. The statue will be placed in Philadelphia, presumably on the new boulevard from the City Hall to Fairmount Park. The cost will be approximately $12,000.

Twelve addresses are being prepared by the many pastors of the Pittsburg Ministerial Association (G. C.) for pre-Quadricentennial use. Copies can be obtained from Rev. John J. Meyers, Sec'y, McKees Rocks, Pa.

The Rev. Hugo Hoffman D. D., of Brooklyn, has furnished the Joint Committee with a Reformation calander. It contains three hundred dates of importance between 1483 and 1580.

Quadricentennial Headquarters,
925 Chestnut St., Philadelphia.

Nye Bøger.

P. Lauritsen: **Vilhelm Birkedal.** 12. Hæfte i Serien „Danske Mænd" ..... .20

Mads Nielsen: **Vær modig.** En Hilsen til dansk Ungdom, 99 Sider. Smukt Omslag. ..... .40

H. P. Hansen: **Stifinderen paa Missionsmarken.** David Livingstones Liv fortalt for Ungdommen, 239 Sider. I Omslag. ..... .60

Knud Gjørup: **Jeremias.** Drama i 4 Akter. O. Lohses Forlag. 168 Sider. Smukt indbundet ..... .80

O. Ricard: **Prædikener til Kirkeaaret.** 1. Del: Vinter og Vaar. 2. Del: Sommer og Høst. Begge Dele indb. tilsammen i solidt sort Vælskbind. 3.40

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.